

Sao Chối, anh yêu em!

Tớ xóa nhé

Xóa đi hình ảnh cậu trong mắt tớ

Tớ bỏ thôi

Bỏ lại ký ức ngọt ngào Tớ và Cậu

Tớ quên nhé

Quên dần hạnh phúc ta từng có

Tớ đi rồi

Đi trong nước mắt để cậu mỉm cười

Hạnh phúc nhé – Người lạ từng quen

Tin nhắn được gửi đi vào lúc 21h30. Không giống như mọi khi, anh phải chờ rất lâu mới nhận được tin nhắn hồi âm của cô. Ba phút sau có tin nhắn báo về, vồn vện bốn chữ từ cô. Ngắn gọn nhưng đầy đủ ngữ nghĩa làm bất kỳ ai đọc cũng thấy được sự kiên định trong từ câu chữ của cô:

- Ủ. Dừng lại thôi anh

- Dừng lại thật sao em?

- Em mệt mỏi rồi. Dừng lại thôi. Em cũng đã suy nghĩ nhiều rồi.

- Vì vậy mà lâu nay em lạnh nhạt với anh. Em không có đủ can đảm để nói với anh. Em muốn để anh là người kết thúc.

- Dừng lại thôi anh nhé. Từ giờ đừng gọi điện, nhắn tin cho em nữa. Hãy xem như ta chưa từng là gì của nhau.

Anh và cô chia tay như vậy đấy. Anh không hiểu vì sao lại gửi dòng tin nhắn

đó cho cô vào cái buổi tối hôm đấy. Một phút suy nghĩ bồng bột hay là lúc anh chợt tỉnh sau những ngày dài anh cố ru mình trong mối tình mà anh vẫn luôn khát khao có một cái kết đẹp. Không biết lí do gì nhưng giờ đây anh đã thực sự mất cô. Anh lê từng bước lên trên tầng thượng, đưa mắt nhìn ra xa về phía có ánh đèn sáng của tòa nhà lottel mới được xây lên. Gió mùa thu khe khẽ thổi len lỏi vào tà áo mỏng. Anh đau, nỗi đau của một người mất đi một phần cuộc sống của mình vậy. Anh đã chuẩn bị sẵn sàng để đón nhận ngày này nhưng anh không ngờ nó đến với anh nhanh như vậy. Anh ngồi thu mình lại, ôm lấy đôi chân mình nhưng cũng không làm ấm hơn cái lạnh trong anh. Anh không biết mình ngồi như vậy bao lâu, chỉ biết lúc tỉnh dậy là khi trời đã sáng. Hóa ra hôm qua anh đã ngủ quên ở trên tầng thượng này.

Những ngày sau đó anh đã tìm mọi cách liên lạc với cô. Nhưng cô đã hoàn toàn cắt đứt liên lạc với anh. Chặn số, khóa face, vậy là anh và cô giờ đây chỉ như hai người xa lạ. Các duy nhất là anh đến tìm cô. Anh bỏ hết công việc, đi hơn 200km lên tìm cô. Nhưng cô chỉ nhờ em gái nói lại với anh, bảo anh hãy về đi. Vậy đấy, lần thứ 3 anh và cô nói lời chia tay. Lần cuối cùng để chấm dứt tất cả cho mối quan hệ giữa hai người.

Lần đầu cô nói chia tay anh vào một buổi chiều cuối đông với cái nắng hanh heo khô ráp. Anh nói với cô. Nếu chỉ vì khoảng cách thì đừng nên quyết định như vậy. Yêu nhau thì cùng nhau cố gắng rồi sẽ vượt qua thôi, khoảng cách kia chẳng còn là trở ngại nữa. Anh muốn cô hãy nắm chặt tay anh, nhìn về phía trước, ở nơi đó có anh - anh vẫn đang vững bước chỉ để mong một ngày hai đứa được hạnh phúc bên nhau. Cô khóc. Cô xin lỗi anh vì phút yếu lòng của mình mà làm anh buồn. Anh ôm cô vào lòng, vỗ về cô: ” Ngoan nào, đừng khóc nữa. Lần sau đừng nghĩ vậy nữa nhé. Chúng ta cùng nhau cố gắng, được không em”. Cô ngước lên nhìn anh gật đầu rồi lại gục đầu vào lồng ngực anh. Siết chặt lấy cô trong vòng tay như không muốn để mất cô, nhẹ nhàng hôn lên mái tóc đen mượt với hương thơm nhẹ nhẹ, hít một hơi thật sâu, anh đưa mắt nhìn về phía xa xôi vô định.

Lần thứ hai là anh chủ động nhắn tin nói chia tay cô.

- Hình như giờ đây anh không còn quan trọng với em. Nếu yêu thương không còn đủ thì hãy buông tay đi. Anh không chịu đựng sự vô tâm của em thêm được nữa. Chia tay nhé em.

Tin nhắn gửi đi anh tắt máy và tiếp tục với công việc của mình. Anh cố tình tắt máy và vứt nó ở nhà để không phải bận tâm. Để những phút anh yếu lòng cũng không thể cầm điện thoại gọi cho cô. Sau một ngày làm việc thật dài anh trở về phòng với tâm trạng bất an. Khác mọi khi, bước vào phòng, anh không bật quạt mà anh cầm ngay chiếc điện thoại và khởi động nguồn. Anh ngồi chờ đợi, cầm điện thoại lên rồi lại đặt xuống không biết bao nhiêu lần. Thất vọng tràn ngập trong anh. Những gì anh hình dung đang đi ngược chiều với con đường của hiện tại. Chẳng có một tin nhắn, một cuộc gọi nhờ nào từ cô. Anh cố đợi thêm một chút, rồi một chút nữa. Anh biết sẽ không có dòng tin nhắn hay cuộc gọi nào từ cô. Nhưng anh vẫn đang cố lừa dối bản thân mình. Rất muốn nhắn tin cho cô nhưng anh lại không thể. Anh đã lấy hết can đảm để nói ra với cô những lời này. Anh muốn lần này cô chủ động nhắn tin cho anh. Anh đi làm một số việc nhưng vẫn không quên mang chiếc điện thoại theo bên mình. Anh đang chờ đợi cuộc gọi, hay tin nhắn từ cô. Cuối cùng cô cũng là người chủ động gọi cho anh. Anh vui mừng khi là người thắng cuộc, mà trò chơi là cái trò ngu ngốc anh đem ra đánh cược là tình yêu của anh và cô. Anh nghĩ anh cần phải buông để xem cô có còn muốn nắm tay anh lại.

- Hôm nay bận quá, giờ em mới sờ đến điện thoại này
- Uwh.
- Anh sao đấy. Đạo này anh rảnh rồi quá hay sao mà nghĩ linh tinh gì đấy hả.
- Thì anh thấy đạo này em chẳng còn quan tâm anh như trước. Để được nói chuyện với em còn khó hơn là gặp chủ tịch nước.
- Thì em bận mà. Bao nhiêu việc em còn chưa làm xong đây này. Chả thương người ta thì thôi.
- Bận gì mà cả ngày không bỏ ra 5-10 phút nhắn tin, nói chuyện với người yêu kia chứ.
- Anh hâm à. Đừng nghĩ linh tinh nữa. Rảnh rồi quá thì kiếm việc gì làm hay học cái gì đó đi. Đừng nghĩ linh tinh nữa.
- Đâu phải mình con gái cần người yêu quan tâm chiều chuộng đâu em. Con

traí cũng có những lúc yếu mềm mà em. Anh cần được người yêu anh quan tâm. Cần được biết rằng ở nơi xa đó có người yêu anh, vẫn chờ đợi anh. Như vậy có quá đáng không em.

- Em biết rồi. Từ nay em sẽ thay đổi. Sẽ quan tâm đến anh nhiều hơn. Giờ thì cười lên nào. Hôm nay em mệt rồi. Đi ngủ sớm nhé anh.

- Uh. Muộn rồi em ngủ đi. Mai phải đi làm sớm đấy. Ngủ ngon

- Anh cũng ngủ ngon nhé. Mooa...

Vậy đấy. Hai lần nói chia tay, nhưng chẳng lần nào qua một ngày. Anh tin rằng nếu thật sự yêu nhau thì họ sẽ mãi ở bên nhau thôi. Còn lần này thì khác. Anh biết lần này cô đã dứt khoát với anh. Những ngày tháng trước cô tỏ ra lạnh nhạt với anh cũng chỉ mong rằng anh quen với cảm giác không có cô ở bên. Giờ đây thì anh mất cô thật rồi. Ở cái tuổi của anh, anh đủ chứng chắn, đủ mạnh mẽ để chấp nhận một kết thúc. Dù vậy có những lần vô tình đi qua những chốn cũ anh lại nhớ đến cô, anh không tránh khỏi niềm đau. Trước đây nhìn những đôi yêu nhau, nắm tay nhau hay ôm nhau, anh thấy vui, anh cười, anh hạnh phúc với suy nghĩ ở nơi xa đó cũng có một người yêu anh, đang chờ đợi anh. Nhưng giờ đây, nhìn thấy cảnh tượng đấy anh lại thấy nhói đau. Nỗi đau chèn ép trong lồng ngực anh làm mắt anh ngân ngấn lệ. Anh đau vì anh biết được giờ đây anh đã mất một người. Thời gian thật ngắn ngủi và khắc nghiệt. Mới đó thôi anh còn có cô, vậy mà chỉ trong phút chốc cô đã xa anh mãi mãi.

Anh đã thôi không còn nghĩ về cô mỗi đêm. Chia tay cô, anh không rời một giọt nước mắt. Anh giấu niềm đau vào tận sâu trong anh và rồi để một mình anh gặm nhấm niềm đau ấy. Anh nhận ra, bao nhiêu nước mắt cũng không gột rửa được nỗi đau trong anh. Nước mắt mặn, chẳng chỉ làm vết thương của anh thêm loang lổ. Vậy việc gì anh phải rơi nước mắt cơ chứ. Người ta nói hành trình trên con đường tình yêu giống như bạn đi trên một bãi biển vậy, bạn đặt bước chân càng mạnh thì khi bạn rút chân ra sẽ in dấu càng sâu. Bạn càng dành cho người ta nhiều tình cảm thì vết thương lòng của bạn càng đau. Anh quá nặng tình, vì nặng tình nên anh mới khổ như vậy. Anh cần thay đổi, thay đổi cách sống của anh. Anh cần mạnh mẽ hơn, cần vô tâm hơn. Đôi khi vô tâm sẽ giúp con người ta thấy thoải mái hơn và quên đi mọi thứ.

Buổi chiều, anh gọi điện cho Nam :

- Tối vũ trường nhé ?

- Ban ngày cũng có sao à. Bao lần rủ không đi, sao lần này lại.

- Nói nhiều, đi không ?

- Thôi được rồi. Tối qua tao rồi đi.

Tiếng nhạc sập sình quá cỡ inh tai nhức óc, những ánh đèn nhiều màu quay quay mờ ảo, những cô gái ăn mặc hở hang, kịch cớm. Những chàng trai, cô gái đang lắc lư điên cuồng theo điệu nhạc. Nam kéo anh vào quầy bar, chọn cho hai người một góc. Nam gọi hai cốc rượu. Anh chẳng quan tâm đó là loại rượu gì. Cầm cốc lên và dốc cạn. Người bạn anh không kịp phản ứng gì. Còn anh phun vọt ra, ho sặc sụa. Anh không nghĩ nó lại nặng như vậy. Nam nhìn anh cười không nói thành tiếng. Đêm hôm đấy anh say khướt, không còn nhớ được gì. Chỉ biết anh tỉnh dậy trong một nhà nghỉ cách quán bar không xa. Lúc đấy đã hơn 10 giờ. Dư vị của rượu hôm qua vẫn còn làm đầu anh đau và người vẫn còn cảm giác lâng lâng. Nhưng anh cần phải bước ngay ra khỏi đây. Anh cần trở về nhà tắm rửa và thay đồ. Cũng may hôm nay anh không phải đi làm. Trưa hôm đấy anh nhận được tin nhắn từ Nam.

- Hôm qua vui không? Em đó được đấy chứ?

Anh chẳng còn nhớ được gì trong đầu. Vậy là hôm qua anh đã qua đêm cùng với một cô gái. Vậy mà anh chẳng nhớ được một chút gì.

- Ủ. Cũng được.

- Tối nay tiếp chứ. Tối nay đi chỗ này còn vui hơn

Anh lưỡng lự. Định từ chối nhưng rồi nghĩ cũng chẳng biết làm gì cho hết ngày cuối tuần nên đồng ý.

Rồi những ngày tiếp theo, những ngày tiếp theo nữa. Giờ đây anh không còn những đêm trắng ngồi ôm ấp hình bóng của một người đã đi xa mãi. Anh, rượu, quán bar và những cơn cuồng loạn và cả những cuộc tình một đêm chớp nhoáng để thỏa mãn ham muốn xác thịt. Anh sống nhanh hơn, hời hợt

và vô trách nhiệm với bản thân. Từ khi nào anh trở nên như vậy, trái ngược hoàn toàn với một chàng trai hiền lành trước kia. Bạn bè người thân của anh không còn thấy anh rầu rĩ, không còn những statuts nặng mùi ngôn tình của anh trên facebook. Nhưng đâu ai biết rằng, khi đi qua những nơi chốn nhuộm màu kỷ niệm của hai đứa, anh lại thấy tim mình nhói lên. Liệu rằng vết thương trong anh có thể lành. Thời gian nó cho anh những kỷ niệm ngọt ngào với cô, và giờ đây thời gian cũng lấy cô đi khỏi anh. Những kỷ niệm ngọt ngào ấy bây giờ lại là một viên thuốc đắng với anh.

Âm nhạc, ánh đèn, rượu và những cơn lắc lư điên cuồng. Anh bước ra khỏi Bar khi đồng hồ bắt đầu quay vòng của ngày mới. Một cô gái đã say khướt va vào anh, ngã xuống. Anh đỡ cô gái dậy, cười nhếch mép và hét vào tai cô:

- Không uống được thì đừng có cố.
- Anh kệ tôi. Tôi không cần ai giúp, bọn anh cũng chỉ là một lũ như nhau cả thôi. Tham lam, ích kỷ. Cô hét vào mặt anh và đẩy anh ra.
- Nhìn bộ dạng cô xem liệu có lê được về nhà không.

Anh đỡ cô gái lên. Đôi chân của cô như hai cọng bún mềm nhũn, chỉ chờ ngã xuống. Đôi tay của cô như đang dồn hết sức lực cuối cùng mà đẩy anh ra. Anh gọi một chiếc taxi, đưa cô vào một nhà nghỉ. Dìu cô gái lên phòng. Đặt cô nhẹ nhàng xuống giường. Cô nặng hơn là anh nghĩ. Anh cũng ngả lưng luôn xuống giường mà thở dốc. Giờ anh mới ngắm nhìn cô. Nhìn cách ăn vận của cô gái không giống như những cô gái anh vẫn thường gặp ở trong bar-khác hẳn với hình ảnh phấn son lòe lét, áo váy hở hang, kệch cỡm mà anh vẫn thường nhìn thấy. Cô có khuôn mặt bầu bĩnh, phúc hậu. Dù chỉ được trang điểm nhẹ nhàng nhưng cô vẫn toát lên vẻ đẹp trong sáng. Anh đưa tay vuốt nhẹ trên khuôn mặt cô, rồi dừng lại trên môi. Anh vuốt ve làn môi nhỏ xinh của cô. Sáng mai tỉnh giấc anh chẳng còn thấy cô gái ở trong phòng nữa. Nhìn quanh phòng chỉ thấy mảnh giấy nhỏ trên bàn mà cô để lại : ” Thấy anh ngủ ngon nên tôi không đánh thức anh dậy. Tiền phòng tôi gửi rồi. Cảm ơn anh hôm qua đã giúp tôi, 0978 xxx xxx. Hôm nào anh rảnh, tôi mời anh uống nước xem như cảm ơn anh”. Anh nghĩ cô ta sẽ lờn lộn lên khi thấy mình thức dậy trong nhà nghỉ với anh. Nhưng không cô gái cũng lịch sự đấy nhỉ. Anh cười khẩy rồi cũng nhanh chóng rời về để kịp giờ làm.

Cô như một đóa hồng rực rỡ và kiêu hãnh. Cô chẳng thuộc về ai, và cũng chẳng ai thuộc về cô. Nhưng sự kiêu hãnh đó không giúp cô thoát khỏi sự cô đơn. Ừ, thì chỉ là tình nhân, cô đâu có quyền giữ anh ở lại bên mình. Không đòi hỏi, không hẹn ước, không tương lai. Yêu anh cô đã chấp nhận dù có đau thương đến chết cô vẫn phải luôn trong tâm thế không còn được ở bên nhau nữa. Hạnh phúc với cô như giọt nước mát lạnh, có nắm lại cũng trượt trôi đi. Hạnh phúc trong một chốc lát, yêu thương trong một khoảnh khắc, âu yếm trong một hơi thở. Cô đã chấp nhận hết, chấp nhận chỉ để được gì ngoài hai chữ tình nhân. Nhưng ngày hôm nay cô cũng chẳng còn được làm tình nhân của anh nữa. Cô chấp nhận ra đi, trả anh về với vợ con anh. Cô không muốn mình đau thêm nữa, không muốn anh dỗi lừa người phụ nữ kia thêm nữa và cô càng không muốn những đứa con anh thiếu vắng đi tình thương của người bố. Dù biết anh yêu cô, nhưng cô chấp nhận ra đi. Chấp nhận thương đau. Cô uống, uống cho quên đi hết những buồn đau và quên luôn cả anh, người mà cô đã yêu rất nhiều. Cô muốn thật say, để rồi ngày mai tỉnh dậy, tất cả sẽ chỉ còn là ký ức. Cô chệnh choạng bước đi trên đường. Cô và vào một cái gì đó cứng rắn. Có lẽ vì vậy mà khi cô tỉnh dậy đầu cô vẫn đang còn đau. Cô giật mình khi đang trong căn phòng xa lạ. Mở mắt thật to để nhìn mọi thứ xung quanh. Người đàn ông nằm bên giường bên cạnh. Cô hoảng hốt nhớ lại mọi chuyện tối hôm qua. Cô đã say, người đàn ông này đã đưa cô vào đây. Có một điều chắc chắn là anh ta không làm gì cô, nếu không quần áo của cô chẳng còn nguyên vẹn thế này. Người đàn ông đấy vẫn ngủ say. Thật may mắn cho cô khi gặp được anh chàng này. Cô ngắm nhìn người đàn ông đang nằm đó. Anh cao và đậm người, có khuôn mặt hài hòa và hiền lành. Anh hiền lành hay lúc ngủ trông con người ta ai cũng như vậy. Anh giống như một đứa trẻ đang ngon giấc. Nếu không phải là anh thì không biết giờ cô đã thế nào. Chắc chẳng bao giờ cô giám uống say như tối qua nữa. Lần đầu uống rượu, lần đầu say, đầu cô đau, miệng đắng ngắt. Cô ế oải đi ra về và không quên để lại cho anh mảnh giấy trên bàn.

Ba tháng trôi đi kể từ khi anh và cô chia tay. Anh rời xa dần với những quán Bar ồn ào, với rượu bia và những cuộc tình một đêm. Anh không còn tìm thấy niềm vui ở những chốn ấy, và số tiền anh làm ra cũng không còn đủ để cho anh nướng vào những thứ trước kia anh cho nó là vô bổ ấy. Nỗi đau không còn dằng xé anh. Không phải vì anh hết yêu cô, không phải vì anh thôi nhớ về cô. Đơn giản vì khi người ta sống chung với nỗi đau người ta sẽ quen dần với nó. Nếu bảo anh quên chưa thì chắc hẳn anh sẽ chẳng bao giờ quên

được cô. Chỉ là giờ đây anh đã quen với cảm giác nhớ thương về cô. Lòng anh vẫn mang một màu xám, không phải màu xám của những ngày giông tố dữ dội, mà màu xám của một dòng sông phẳng lặng. Đôi khi dòng sông ấy có chút dậy sóng khi ai đó nhắc đến cô, hay anh vô tình lạc về những chốn nhớ.

Một ngày cuối tuần, anh tranh thủ về quê thăm gia đình và cũng để cho mình có thời gian nghỉ ngơi. Đúng là khi bận mệt mỏi, gia đình luôn là chốn dừng chân yên bình nhất. Bố mẹ anh rất vui vì cũng lâu anh mới về chơi. Sáng sớm, trong cái se lạnh của ngày đầu đông, một mình anh phóng xe biển. Lâu rồi không được ngồi trước biển, nghe tiếng sóng vỗ từng cơn vào bờ cát, nghe tiếng gió vi vu đằng sau những rặng phi lao. Biển mùa đông vắng lắm, nhất là trong buổi sáng sớm này. Một mình anh đi dọc theo bãi bờ dài như vô tận. Từng bàn chân cảm nhận thấy như đang được nâng niu bởi lớp cát mềm mịn cho từng bước đi của mình. Để rồi đến khi mệt nhoài, anh ngã mình trên cát và ngắm trời mây bao la. Anh đứng trước biển, phóng tầm mắt ra xa, rồi lên cao, chỉ thấy hun hút. Một không gian rộng lớn mở ra trước mắt, để rồi chợt nhận ra mình nhỏ nhoi đến nhường nào. Những lúc như thế, dường như những cơn sóng kia đang vỗ về anh, đang cuốn đi thật xa khỏi anh những phiền muộn đời thường. Anh trở về với tâm trạng tốt hơn và đầy sức sống. Anh đã có một cuối tuần thật vui nếu như bố mẹ anh không đề cập, đúng hơn là thúc giục anh lấy vợ. Anh cũng chỉ âm ừ, dạ vâng cho qua chuyện. Thực ra anh cũng đến cái tuổi phải có một gia đình. Bạn bè của anh đều có gia đình hết rồi. Đứa lập gia đình sớm thì đã có con học lớp 1 lớp 2, đứa muộn thì cũng đã có con một, hai tuổi cả rồi. Mà bố mẹ anh cũng đến tuổi. Anh biết các cụ cũng rất muốn có cháu nội để bồi bổ.

Anh trở về Hà Nội với tâm trạng nặng trĩu với những suy nghĩ đắn đo về chuyện vợ con. Vừa vì thương bố mẹ, vừa vì muốn ổn định cuộc sống. Thực ra bạn bè anh cũng đã giới thiệu cho anh một vài người nhưng không hiểu sao gặp họ anh như người vô cảm. Không thích, không ghét, không ấn tượng, ... Anh đem tâm sự này nói với cô bạn thân. Cô bạn anh phán:

- Mà chưa quên được Hạnh Trang, thì làm sao có tình cảm với người khác được.
- Làm sao quên được mà. Thôi thì cứ lấy bừa một ai đó đi. Không phải Hạnh Trang thì lấy ai cũng thế thôi.

- Mày điên à. Thời gian rồi mày cũng quên thôi. Sao mày lại suy nghĩ vô trách nhiệm với bản thân như thế được chứ. Hạnh phúc cả đời chứ có phải là ngày một ngày hai đâu.

- Thì người ta lấy nhau vì yêu nhau, nhưng khi lấy nhau rồi liệu tình yêu còn như trước không. Lúc đó người ta sống với nhau vì tình thương và trách nhiệm mày ạ. Tao nghĩ tao sẽ làm tốt để người ta hạnh phúc.

- Định làm mỗi mày cho đưa bạn tao mà mày thế này chắc tao phải nghỉ lại. Con bé này được lắm, làm cùng công ty tao, kém mày một tuổi.

- Thì cứ thử đi biết đâu lại. hihhi ...

Tối thứ 7, anh được cô bạn thân hẹn đi uống nước. Đi qua quán ngô nướng, biết cô bạn thích ăn nên anh tạt vào mua cho cô. Vừa dừng xe thì một chiếc xe khác cũng phóng tới đâm vào đuôi xe của anh khiến anh loạng choạng. Cũng may anh không ngã. Không thấy người ta hỏi han hay nói năng gì. Anh quay lại nhìn xem thủ phạm là ai. Một cô gái bịt kín mặt, đang quay vào mua ngô.

- Này cô gái, cô va vào tôi thì chí ít cũng phải biết hỏi han hay xin lỗi chứ.

- Thì anh vẫn không sao đấy thôi. Tôi xin lỗi.

Cô gái nói mà không quay lại nhìn anh. Anh ngao ngán thở dài với cách cư xử của cô gái trẻ. Rồi anh quay lại nói với chị hàng ngô:

- Chị gói em hai cái kia đi ạ.

- Nhưng cô gái này trả tiền rồi em.

- Em đến trước sao chị lại bán cho cô ấy chứ. Cô ấy cũng chưa lấy ngô mà. Để cô ấy đợi đi ạ. Chị gói cho em trước đi em đang vội.

Cô gái giờ mới quay lại nhìn anh. Mắt cô mở to hết cỡ, giọng cô gái cũng chanh chua không kém. Đúng dáng người ấy, khuôn mặt ấy. Là cô, cô gái say xỉn mọi hôm. Hình như cô không nhận ra anh.

- Cô, cô, ... Anh chưa kịp nói hết lời thì đã bị cô cắt ngang.

- Anh tưởng mình anh bận chắc. Tôi trả tiền rồi, anh ở lại mà đợi đi. Nói xong cô cầm lấy hai bắp ngô, rồi phóng xe đi.

Đúng là oan gia, anh bực mình mà thốt lên trong lúc ngồi đợi chị bán hàng.

Cô vốn dĩ là người vô tâm. Vô tâm khi yêu anh. Nếu cô không vô tâm thì chắc trái tim cô giờ đây đã chẳng chịt những vết xước của một người tình nhân. Giờ đây chia tay tình nhân của mình, chính sự vô tâm lâu nay làm cô mạnh mẽ hơn. Một cô gái 23 tuổi, nhưng cuộc đời của cô đã cho cô một ý chí mạnh mẽ hơn, cô tự lập và trưởng thành hơn những cô gái cùng lứa tuổi. Cô biết cách làm gì khi không còn tình nhân ở bên nữa, vì cô quen với cảnh thiếu vắng và chờ đợi. Cô nhanh chóng lấy lại được thăng bằng trong cuộc sống và công việc. Tối hôm nay, cô sẽ diện chiếc váy thật xinh, tô son thật đậm. Ủ. Thì cô cần một cái nắm tay, cần một cái ôm, cô cần một bờ vai đủ vững để cô tựa vào. Không phải là một bờ vai đi mượn của người khác. Bờ vai đấy là của riêng cô. Một cuộc gặp được sắp đặt bởi người chị cùng công ty. Cô biết chị thích ăn ngô nướng. Chị và cô vẫn thường hay có những tối mùa đông cùng nhau ngồi chờ ngô nướng và buôn đủ thứ chuyện. Chỉ có chị là người thân thiết với cô. Chỉ có chị là người cô đủ tin tưởng để tâm sự. Cô tạt vào mua hai bắp ngô và đi đến đón chị.

Anh chọn cho mình một góc của quán café. Ở đây anh có thể nhìn ra con đường phía trước mặt. Đến sớm hơn 15 phút. Anh vẫn chưa gọi đồ uống. Ngồi ngả mình trên ghế và du dương theo bản nhạc buồn. Cô bạn anh bước vào, đi cùng cô là một cô gái. Nhìn thấy anh, cô gái nở nụ cười thật tươi và chào anh.

- Chào anh chàng nhỏ mọn.

- Cô. Không ngờ lại cô.

- Gặp tôi anh có vẻ không vui.

- Vui chết đi được.

- Vậy là hai người quen nhau ? Cô bạn của tôi vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ hỏi.

- Ủ. Lần nào gặp cô gái này thì vị thân xui xẻo cũng đến hỏi thăm tao. Lần trước say xỉn va vào tao, lúc này không say mà cũng va vào. Lần này không biết sao nữa đây.

- Thì lần này anh vẫn không thoát khỏi bị thân xui xẻo hỏi thăm chứ sao. J J J

- Cô. Cô được lắm.

- Lúc này gặp tôi thấy anh quen quen mà chưa nhớ được ra là gặp lúc nào. Hóa ra là gặp đêm hôm đó. Mà dù sao cũng cảm ơn anh chuyện hôm trước.

- Không ngờ cô cũng biết nói cảm ơn đấy. Ngạc nhiên quá đấy.

Cuộc nói chuyện cứ như thế làm cho cô bạn của anh chỉ ngồi nhìn hai người đấu đá mà cười ngao ngán. Một buổi tối cuối tuần không lấy gì làm vui vẻ với cô nàng Sao Chổi kia. Về đến nhà anh vẫn chưa hết hạ hỏa với Sao Chổi. Anh chỉ mong sao không gặp cô nữa cho khỏi phải bực mình.

Cô không ngờ lại gặp lại anh như thế này. Hà Nội thật chật chội. Nhờ chật chội vậy mà cô và anh mới tình cờ gặp lại nhau giữa hàng triệu người. Lúc trước còn nghĩ anh là người hiền lành, tốt tính. Không ngờ anh lại là người hẹp hòi như thế. Đúng là bộ dạng thì đàn ông mà lòng dạ thì đàn bà. Chẳng có một chút ga lăng gì với con gái. Đã thế ăn nói còn quá đáng nữa chứ. Bắt mạt một cô gái như cô. Nếu biết phải gặp một anh chàng như anh thì cô đã không bỏ công ra để chải chuốt như vậy. Mà không cô cũng sẽ chẳng đến gặp anh ta để khỏi phải bực mình.

Lại một tuần làm việc mới trôi qua. Anh đã hình thành cho mình những thói quen mới để giết thời gian nhàn rỗi của mình. Anh vẫn cứ đều đều với vòng quay đó. Sáng đi làm, chiều tối về, anh dành thời gian buổi tối để tập thể dục, vừa để rèn luyện cơ thể, vừa để giảm bớt cái thân hình nặng nề của anh. Cơm nước tắm rửa xong cũng đã muộn. Vậy đấy, đều đều với vòng quay đấy anh cũng chẳng còn thời gian nào mà nghĩ ngợi chuyện tình cảm nữa. Một buổi sáng đẹp trời anh nhận được điện thoại của cô bạn thân.

- Mà đi làm chưa.

- Chuẩn bị đi đây.

- Nhờ mày chút việc được không.

- Ừ. Nói đi.

- Hải Linh (Tên của Sao Chổi) bị đau chân, không tự đi xe được. Mấy hôm nay tao qua đón cô ấy đi làm. Nhưng tao lại bận đi công tác hai ngày. Mày giúp tao đưa đón Hải Linh nhé. Khổ thân con bé, ở một mình nên không biết nhờ vả ai.

- Cái gì, Đón Sao Chổi đi làm á.

- Thôi đi mà. Giúp tao đi. Đẳng nào mày cũng tiện đường.

Cô bạn anh dùng năn nỉ quyền để dụ dỗ, thuyết phục anh. Cuối cùng anh cũng phải giơ tay chịu hàng mà đi đón Sao Chổi. Đến nơi, anh đã thấy Sao Chổi đứng ở cổng chờ. Phóng xe lên dừng trước mặt cô. Anh khẻ hất hàm về phía cô ra hiệu bảo cô lên xe.

- Sao lại là anh.

- Tôi được nhờ vả. Có lên xe nhanh không thì bảo.

- Khỏi cần anh. Thà tôi đi bộ còn hơn.

- Đây là cô tự nguyện đấy nhé.

Nói rồi anh phóng xe đi, bỏ lại Hải Linh ở phía sau. Nhìn qua gương anh thấy cô đang đi từng bước rất khó khăn. Anh nghĩ ngợi rồi vòng xe lại.

- Định cà nhắt thế thì bao giờ mới đến chỗ làm. Cô có muốn đi làm muộn không. Không muốn thì lên nhanh. Tôi cũng sắp muộn giờ rồi đấy.

Cô gái lưỡng lự rồi cuối cùng cũng leo lên xe anh ngồi. Trên suốt đường đi cô không nói gì. Anh thả cô trước cổng công ty. Lần này thì cô không quên nói lời cảm ơn anh. Cô còn lịch sự đứng chờ anh đi rồi mới quay vào công ty. Chiều tối anh lại quay lại đón cô về.

- Anh Công làm gì vậy.

- Tôi làm biên tập viên.
- Anh làm về mảng nào ạ.
- Tôi làm bên thể thao.
- Hình như anh không thích thể thao. Tôi cũng không thích thể thao.
- Sao cô biết tôi không thích thể thao.
- Tôi đoán vậy. Mà tôi đoán ít khi sai lắm.
- Coi như lần này cô đoán trúng. Mà sao chân cô lại bị thế này.
- Hôm trước treo lên thay bóng điện. Kết quả là không thay được còn bị thế này đây.
- Vậy để chút về tôi giúp cô thay.
- Thế thì tốt quá. Máy khi mới có cơ hội phải tranh thủ lòng tốt của anh vậy. hihihi... .

Sao Chối sống một mình trong một căn nhà trọ chưa đầy hai mươi mét vuông. Một căn phòng đầy đủ tiện nghi và khá ư là ngăn nắp. Có vẻ cô là người thích đọc sách. Cô có một giá sách với rất nhiều những quyển truyện tiểu thuyết và truyện tranh. Một phần của giá sách là các quyển sách giáo khoa của tiểu học. Anh thắc mắc hỏi cô.

- Cô học lại tiểu học sao mà còn giữ sách này.
- Không sách tôi dạy tụi nhỏ thôi.
- Cô dạy thêm ở nhà.
- Không cuối tuần hoặc thời gian rảnh tôi qua kèm mấy đứa trẻ ở chùa.
- Cô thích đi chùa?
- Vì đây là nơi tôi lớn lên mà. Tôi mồ côi, sống ở chùa. Được các sư nuôi lớn.

Đây là gia đình của tôi, là nơi tôi trở về.

Sửa xong bóng điện cho cô, anh xin phép ra về. Suốt đường trở về nhà anh vẫn nghĩ về cô. Không ngờ cô lại có hoàn cảnh như vậy. Bên ngoài cái vẻ mạnh mẽ và vui vẻ kia là một số phận không may mắn. Anh thấy thương cô. Có lẽ cuộc sống tự lập đã khiến cô mạnh mẽ như vậy.

Chỉ vì thay cái bóng điện trong phòng mà cô bị treo chân. Cái chân được bó và cố định lại khiến cô đi lại rất khó khăn. Cũng may có chị. Ngày nào chị cũng qua đón cô đi làm rồi chiều lại đưa cô về. Hôm nay cũng vậy, cô đang hào hứng chờ chị qua đón để khoe với chị cái kiểu tóc mới mà cô mới học tết được. Vậy mà lại là cái tên kia. Lúc đầu cô quyết định không lên xe. Cô ghét cái thái độ căng căng của hăn. Cô không muốn bị muộn làm. Không muốn bị bà trưởng phòng khó tính có cơ để nói cô. Nhưng cô đành miễn cưỡng ngồi lên. Ngồi trên xe hăn, cô đưa mắt nhìn con phố buổi sáng mai. Sau tấm lưng hăn, cô không còn thấy lạnh, không còn những cơn gió phả vào mặt cô bút giá. Muốn tựa vào lưng hăn. Nhưng tấm lưng ấy cũng chẳng phải của cô. Cô thấy mình cô đơn. Cô đơn giữa cái thành phố náo nhiệt này. Tan giờ làm, cô đã thấy hăn đứng chờ trước cổng. Mà cũng lạ, hăn và cô không còn chạch chẹo nhau nữa. Thấy hăn nói chuyện cũng dễ nghe hơn. Hăn không những đưa cô về nhà mà còn nhiệt tình giúp cô sửa cái bóng điện. Nhìn hăn làm việc cũng chuyên nghiệp và đàn ông đấy chứ. Để cảm ơn hăn đưa đón cô và sửa bóng điện giúp mình, cuối tuần cô mời hăn đi uống nước. Hăn tính tình thì con nít, suy nghĩ thì già đời. Nói chuyện với hăn cô thấy vui.

Thi thoảng anh và Hải Linh lại hẹn nhau đi uống nước, có khi là cùng nhau ngồi ăn ngô nướng ngoài đường, cũng có khi chỉ là lượn lờ trên các con phố Hà Nội. Hải Linh là một cô gái hiền lành, sôi nổi và vui tính. Đi với cô anh thấy quên hết những buồn phiền và mệt nhọc trong công việc. Có những lúc hai người chỉ ngồi bên nhau, im lặng mà đuổi theo những dòng suy nghĩ của riêng mình, nhưng anh và Hải Linh đều biết rằng họ muốn được ngồi bên nhau như vậy. Những cuộc gặp của anh và Hải Linh thường xuyên hơn. Cả cô và anh đều cởi mở với nhau hơn về chuyện tình cảm và những dự định của tương lai. Hải Linh giống như một quả hạnh đào. Bên ngoài cái lớp vỏ xù xì, mạnh mẽ mà cô đang cố tạo ra cho mình là cả một móng quà tuyệt vời mà thiên nhiên ban tặng. Anh càng thấy yêu mến cô gái này hơn. Anh quan tâm đến cô nhiều hơn. Sự quan tâm của anh dành cho Hải Linh đơn giản lắm. Có

khi nhìn thấy những statuts tâm trạng của cô.

- Êu Sao Chối, muốn đi ra ngoài không?

- Mấy giờ rồi còn đi.

- Đang sớm mà em. Mới 10h, đi giờ này lượn lờ phố xá mới phải kiểu chứ. Đường thì vắng, gió thì lạnh. Thế mới thích chứ.

- Anh có vẻ thích cảm giác mạnh nhỉ. Gặp nhau ở đâu đây.

- Ở nhà đi anh qua đón.

- Tôi có chân, có xe tự đi được mà. Gặp ở đâu nói đi tôi qua đó, anh khỏi phải qua đón tôi.

- Ở nhà đi 15 phút nữa anh qua. Thế nhé.

Anh và lượn lờ trên các con phố Hà Nội, rồi anh ngồi im lắng nghe cô nói biết bao là chuyện. Anh biết cái cô cần lúc này là có một người bên cạnh cô, lắng nghe cô. Chỉ vậy thôi. Cũng có khi

- Đang làm gì Sao Chối.

- Hôm nay tôi làm về muộn. Vừa về nhà.

- Thế ăn gì chưa.

- Tôi chưa. Muộn rồi chẳng nấu nữa. Chút tôi xem trong nhà còn gì thì ăn.

Trong nhà cô thì còn gì ngoài mấy gói mỳ tôm, mấy hộp sữa, hoặc vài loại bánh ngọt. Vậy là anh lại không ngại cái lạnh của cái ngày đông mà phi xe mang đồ ăn qua cho cô. Hải Linh hiểu được sự quan tâm của anh dành cho cô. Hải Linh cũng chủ động nhắn tin hỏi han anh, dặn dò anh chuyện ăn uống, hay nhắc nhở anh mặc đủ ấm khi đi làm. Họ cứ âm thầm quan tâm nhau như vậy, đi bên nhau như vậy. Đó không phải là một tình bạn. Và liệu rằng đó có phải là tình yêu. Chính anh và cô cũng không thể nào gọi tên cho mối quan hệ này.

Sáng thứ 7 của một ngày giữa đông, khi anh đang còn nằm nướng trong chăn chưa chịu dậy thì có người gõ cửa phòng. Khoác vội chiếc áo và đi ra mở cửa. Người con gái ấy. Là Hạnh Trang. Anh đứng thần người ra vì ngạc nhiên. Hạnh Trang vui vẻ ôm lấy cô anh mà thủ thỉ những lời thương nhớ. Còn anh. Anh vẫn chưa biết được chuyện gì xảy ra. Là giấc mơ hay là sự thật. Anh đứng bất động. Anh sợ rằng chỉ cần một cử động nhỏ của anh thôi cũng làm mọi thứ trước mắt anh biết mất. Hạnh Trang kéo anh vào phòng. Hạnh Trang vẫn xinh đẹp, vẫn luôn giữ trên môi nụ cười tỏa nắng ấy, vẫn cái cách nói chuyện trẻ con quá đỗi mà trước đây anh không thể nào từ chối cô bất kể yêu cầu gì. Hạnh Trang đã cố gắng tàn nhẫn với anh, cắt đứt mọi liên lạc với anh để anh có thể quên đi được cô. Nhưng cô thì sao, dường như nỗi đau trong cô lại nặng nề hơn anh. Càng ép mình, cô càng thấy nhớ anh da diết. Cô biết rằng cô không thể sống thiếu anh. Anh đã là một phần cuộc đời cô.

Cô không còn gọi hân nữa. Cô gọi là hân là anh. Nhưng không phải anh – em, mà là anh – tôi. Hôm nay cuối tuần. Cô định qua lôi anh đi dạo. Vừa tới cổng, cô nhìn thấy anh đang ôm một người con gái. Chẳng hiểu vì sao cô lại thấy khó chịu. Đáng lý cô phải vui cho anh mới đúng. Phải chăng cô đang ghen với người con gái đó. Cô có quyền gì mà ghen cơ chứ. Cô là gì của anh và anh cũng chẳng là gì của cô cả. Giờ đây cô lại một lần nữa làm người thứ ba sao? Cô không muốn thế. Những ngày tiếp theo đó cô không còn gọi điện hay nhắn tin cho anh. Người con gái anh yêu đã trở về. Liệu còn chỗ để cho cô sao.

Anh không biết vì sao anh gọi điện cho Hải Linh không được, tìm đến cơ quan gặp cô cũng không thấy. Không hiểu lý do gì mà cô như biến mất khỏi anh. Anh thấy nhớ Hải Linh, nhớ đến cồn cào. Anh gọi điện cho cô bạn của anh, anh được biết Hải Linh xin nghỉ phép dài ngày. Anh thấy yên tâm hơn khi biết không có chuyện gì xảy ra với Hải Linh. Giờ thì anh biết, người anh yêu hiện tại không phải là Hạnh Trang. Hạnh Trang trở về. Điều mà anh mong muốn trong quá khứ. Còn hiện tại, tình cảm của anh dành cho cô là một khoảng trống. Dù cô có quay trở lại, khoảng trống đó cũng không thể nào lấp đầy. Đúng, cô là người anh đã từng yêu. Anh chẳng thể quên được cô và những kỷ niệm về cô. Nhưng cái mà anh nhớ đến là kỷ niệm và cô cũng là một kỷ niệm mà anh trân trọng. Bên cô nhưng anh vẫn nhớ đến Hải Linh. Hải Linh nghỉ làm, cô cũng không có ở nhà. Vậy cô đi đâu. Anh suy nghĩ hồi lâu

rồi vội vàng mặc quần áo phóng xe ra khỏi nhà. Ngôi chùa cách trung tâm Hà Nội khoảng 30 phút phóng xe. Anh đã được nghe cô nhắc đến nhiều. Đây là nơi cô trở về mỗi khi cô mệt mỏi. Cô đã từng nói với anh như vậy. Đền nơi anh vội chạy thật nhanh vào bên trong chùa. Nhưng các sư ở đây cho anh biết Hải Linh đã quay trở về trong thành phố. Anh và cô đang làm gì đây, cứ rượt đuổi nhau rong dài thế này đến lúc nào mới kết thúc. Sao cô phải trốn anh như vậy chứ. Giờ đây anh muốn một lần đối diện với cô. Muốn nói hết cho cô tâm tư của anh. Anh lại rút điện thoại ra, gọi cho cô. Những hồi chuông vẫn ngân dài bên đầu dây bên kia như thiêu đốt lòng anh. Anh quay xe trở về mang theo niềm thất vọng chán chường.

Sáng sớm hôm nay, những giọt nắng vàng làm xua tan cái lạnh của ngày đông, và cũng làm tâm trạng của Hải Linh tốt hơn nhiều. Một tuần xin nghỉ của cô đã hết, muốn ở lại thêm nữa cũng không thể được. Cô xin phép sư cụ quay trở về trong thành phố để sắp xếp công việc. Chạy xe mà lòng cô vẫn nghĩ đến anh. Liệu rằng anh có đến nhà tìm cô không. Những suy nghĩ vẩn vơ về anh cứ quanh quẩn trong đầu cô cho đến khi tiếng chuông điện thoại reo mới làm cô bỏ anh ra khỏi đầu. Cô lôi điện thoại ra. Là anh, anh đang gọi cho cô. Lúc cô nhìn lại đường thì đã đâm vào chiếc xe đang phóng vụt qua đường. Tay lái của cô chơi với ngã ngay xuống đường. Chiếc xe kia do chạy nhanh nên văng ra xa hơn một đoạn. Cũng may cô không sao. Người bên đường đỡ cô dậy, đưa cô vào bệnh viện lau rửa vết thương. Cô tập tễnh bước ra khỏi phòng bệnh. Lê từng bước khó khăn khi vết thương khiến cô đau nhức. Cô cảm nhận có một bàn tay to lớn và ấm lăm đỡ lấy cô từ phía sau. Quay lại nhìn, đó là anh. Nhìn khuôn mặt hơi hải của anh còn lấm tấm những giọt mồ hôi ở trán và hai bên mai tóc. Đôi mắt anh nhìn cô đầy vẻ thương xót. Cô bật cười.

- Em có sao đâu nào. Sao nhìn em ghê thế. Mà sao anh biết mà đến đây.

- Anh gọi cho em mấy cuộc không thấy em nghe máy. Đến lúc gọi lại thì có người lạ cầm máy bảo em bị tai nạn, đang ở đây, nên anh chạy đến luôn. Hải Linh hem định trốn anh mãi vậy à.

- Em... Em ...

- Em nhắm mắt lại đi.

- Sao lại bắt em nhắm mắt lại.
- Thì em cứ nhắm mắt lại đi. Anh có hôn trộm em đâu mà sợ.
- Cấm hôn trộm em đấy. Lúc đấy em hôn lại đừng có kêu.
- Rồi. Em thấy gì không.
- Anh có bình thường không. Nhắm mắt lại thì còn thấy gì.
- Trước mặt em là màu gì.
- Màu đen.
- Những ngày không có em ở bên, cuộc sống của anh cũng đen tối như vậy đó. Sao chối à ! Anh yêu em.

Anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. Ánh nắng vàng trưa ngày đông như thứ mật ngọt lọt qua những khe lá, chiếu xuống hai bóng người.